

Sanningens Stund

Hon drar sina handflator över de nyköpta jeansen medan pulsen går i en ovanligt snabb takt. Detta var hittills det värsta beslutet hon tagit och inga lugna ord eller handlingar kan hjälpa henne från den kommande nervositeten. Framför henne sitter en man med en brun flisväst som snällt vinkar varje gång de får oönskad ögonkontakt. Mannen ler fortfarande lika glatt mot alla som anländer genom dubbeldörrarna, samtidigt som han frågar om deras namn med en ton som speglar hans ansiktsuttryck. Ben är nog hans namn, men hon kan inte riktigt komma ihåg. Hon kommer förmodligen inte komma ihåg något inom nästa timme.

Hon är fortfarande lika nervös som innan och känslan har inga planer att försvinna från hennes kropp. Hon känner att blodet cirkulerar som löpeld från huvudet ner till tårna. Har hon inte väntat tillräckligt? Hon riktar sin blick mot den runda klockan på tegelväggen och ser att hon väntat i 10 minuter. Visst sa Ben att hennes tur var efter en kvart av väntetid? Då borde det vara hennes tur snart. Hon ställer sig upp för att fråga Ben om närmaste toalett när en svart dörr plötsligt öppnas med ett ryck. Ut kommer en medellång man med ett åldrande ansikte som med hög röst ropar ut hennes namn.

Nu är det dags och nu finns det ingen återvändo. Hon skulle förstås kunna ignorera hans upprop och låsas som ingenting. Hon kanske till och med skulle lyckas att smyga ut om hon var diskret nog. I några sekunder glömmen hon bort att Ben har hennes namn nedskrivet, såväl som det fasansfulla porträttet på henne vid sidan om. Hon var tvungen att skicka in ett porträtt på sig själv då det tydligen var obligatoriskt för deltagande. Sorgligt nog hade hon bara ett porträtt från första ring där man tydligt kan se eksem runt ögonen såväl som tiotals finnar utspritt över hela ansiktet. Hon sneglar på anmälningsblanketten som ligger på det vita bordet framför Ben innan hon tittar rakt in i hans ögon. Med en vädjande blick försöker hon visa att hon skulle göra vad som helst för att få gå hem. Vad som helst. Trots försöket säger Ben att det sannerligen är hon som erhåller det utropade namnet och hon har inget annat val än att följa den åldrande mannen in i rummet förbi den svarta dörren. Nu är det dags och hennes möjlighet för flykt är långt borta.

När hon väl går förbi den svarta dörren börjar nervositeten att avta. Det är som att hennes kropp vet vad som kommer hända medan hennes sinne försöker hinna ikapp. Rummet är kvadratisk med heltäckande vita väggar och en svart stol står i mitten. Hon antar att den är för henne. Några meter bakom sitter en ung man med en svart bärbar dator i knät. Hon hälsar på den unga mannen som tydligtvis ska anteckna hennes prestationer och misslyckanden. Hon har tio minuter på sig att visa sitt värde och trots alla orostankar som präglat henne, förvandlas klumpen i magen till is när hon packar upp sina tillberörigheter. Hon tar sin tid till att förbereda allt precis som hon vill ha det och andas in ett djup andetag innan den åldrande mannen ber henne att påbörja.

Hon börjar spela den första noten på cello, som hon fått av sin mormor ett år tidigare. Ljudet fyller det lilla rummet och hon känner kroppen slappna av när de olika variationer av toner lyser upp hennes själ. Det finns inget bättre än att känna alla känslor en människa kan erhålla på en och samma gång. Stråken passar perfekt i hennes avslappnade högra hand, så som den gjort ett flertal gånger tidigare. Hon tänker på allt hon har varit med om de senaste åren. Alla

de som har lämnat jordelivet och passerat till det nästa. Hon spelar för dem. Hon låter musiken fylla hela hennes kropp medan svett faller nedför pannloben som regndroppar.

Hon närmar sig nu slutet och lyfter upp stråken i en gest som representerar den insats hon hoppats utstråla. Hon ser ur ögonvrån hur svett rinner ner för armarna medan det blonda håret sitter fast som lim mot pannan. Det värker i hela kroppen och löpelden har återvänt för att återigen cirkulera i blodet. Hon lägger ner stråken av bresiljeträ på det svarta notstället placerat framför henne och andas ut ett välbehövt andetag. Hon avskyr provspelningar och skulle göra vad som helst för att slippa dem, men varje gång blir trycket över bröstet lättare.

Hon drar sina handflator över de nyköpta jeansen. Denna gång inte utav nervositet, utan av lättnad.